

Sygn. akt III CSK 89/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku R. G. przy uczestnictwie K. S., Skarbu Państwa - Prezydenta
Miasta Krakowa
i Gminy Miejskiej Kraków
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II Ca 1148/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników K. S., Gminy
Miejskiej Kraków oraz Skarbu Państwa (Prokuratorii Generalnej
Skarbu Państwa) kwoty po 600 zł (sześćset zł) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia z dnia 13 stycznia 2014 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie.

Wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, wskazując, że zostało naruszone prawo strony do należytej obrony swych praw, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości, a także że skarga kasacyjna „wydaje się też być” oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) występuje wtedy, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. W orzecznictwie przyjmuje się, że niewydanie formalnych postanowień o dopuszczeniu lub odmowie dopuszczenia określonych środków dowodowych (art. 236 k.p.c.) można uznać za uchybienie nieistotne, niemające istotnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy w sytuacji, w której sąd w sposób dostatecznie pewny określi materiał dowodowy mogący stanowić podstawę merytorycznego orzekania (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 368/06, nie publ.).

Skarżący nie wykazał nieważności postępowania i nie wskazał, które dowody nie były stronie znane, co uniemożliwia – Sądowi Najwyższemu oraz stronie przeciwnej – odniesienie się do tego zarzutu.

Skarżący, powołując się na potrzebę wykładni, nie wykazał także, jakie poważne wątpliwości budzą art. 244–257 k.p.c., ani nie powołał żadnych orzeczeń wskazujących na rozbieżność w orzecznictwie sądów. W istocie skarżący kwestionuje ustalenia oraz ocenę dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym – zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. – jest niedopuszczalne.

Brak także podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi, tym bardziej że skarżący sam stwierdza, iż tylko „wydaje się”, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.